

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/97/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112232020
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112232020.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa N. C. A., s.r.o., so sídlom K., O. 5, IČO XX XXX XXX, v konaní zastúpeného E. C., s.r.o., so sídlom K., O. X proti odporkyni J. P., bytom G., K. G. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne J. na ochranu občana spotrebiteľa I., so sídlom O., G.. legionárov 5, T. XX XXX XXX, v konaní zastúpeného B.. T. Z., advokátom, so sídlom A., ul. A.. hrdinov XXX/XX o zaplatenie 5.721,49 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17C/194/2013-70 zo dňa 06. novembra 2015, v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku III. o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **mení tak**, že navrhovateľ je **povinný** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania vo výške 500,77 eur k rukám B.. T. Z., advokáta do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Navrhovateľ je **povinný** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 130,14 eur k rukám B.. T. Z., advokáta do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania /výrok I./, odporkyni náhradu trov konania nepriznal /výrok II./ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal /výrok III./. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 30.11.2012 domáhal, aby súd rozhodol o splnení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.721,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.731,79 eur od 31.08.2011 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 134,35 eur titulom nesplateného úveru. Posúdením skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním podľa § 497, § 499 a § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, podľa § 52 ods.1 až 4, § 558 a § 553 Občianskeho zákonníka, podľa § 2 písm.a/ a § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že návrhu navrhovateľa súd nemohol vyhovieť z viacerých dôvodov. Hlavným a najpodstatnejším dôvodom zamietnutia návrhu je tá skutočnosť, že odporkyňa nie je pasívne legitimovaná v tomto konaní, teda povinnosť, splnenia ktorej sa navrhovateľ voči nej domáha, odporkyňa nemá. Pasívnu legitimáciu odporkyne navrhovateľ odvodzuje zo skutočnosti, že odporkyňa mala v Dohode pristúpiť k záväzku dlžníka, jej manžela M. Rychtárecha, ako dlžníka z úverovej zmluvy. Samotná táto skutočnosť, resp. tvrdenie navrhovateľa, nebola v konaní preukázaná. Dôkazom o tomto tvrdení mal byť navrhovateľom predložený listinný dôkaz, a to Dohoda. Z jej znenia však nevyplýva platné pristúpenie k peňažnému záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka. V samotnej Dohode absentuje písomné vyhlásenie odporkyne, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok. Takýto text, z ktorého by vyplývala takáto dohoda, v Dohode nie je uvedený. Nie je postačujúce uviesť: "Osoba pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. zák. 40/1964 Zb.". Z tohto znenia nie je zrejmä vôľa (a ani jej prejav) odporkyne pristúpiť k záväzku dlžníka, jej manžela M. P.. Navyše k tejto

skutočnosti sa odporkyňa vyjadrila vo svojom výsluchu tak, že je možné, že aj navrhovateľovi písala a požiadala o splátkový kalendár, avšak nemala v úmysle pristúpiť k záväzku. Ani z označenia Dohody, a to "Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku" nevyplýva, že by sa malo jednať o dohodu o pristúpení k záväzku. Z tohto dôvodu je táto Dohoda objektívne aj zavádzajúca (ak v nej mala byť uzatvorená aj dohoda o pristúpení k záväzku). Touto Dohodou takisto nemohlo dôjsť, a ani nedošlo, k platnému uznaniu dlhu dlžníka. Pre platné uznanie dlhu podľa Občianskeho zákonníka ako aj pre uznanie záväzku podľa Obchodného zákonníka je nevyhnutné, aby dlžník uznal určitý dlh, resp. záväzok. Tento právny úkon musí byť jasný, určitý a zrozumiteľný. Ako vyplýva zo znenia Dohody, odporkyňa (ktorá navyše nie je ani dlžníčkou, úverovú zmluvu nikdy neuzatvorila, a preto ani nemohla uznať dlh) neuznala žiadny určitý záväzok. Z Dohody nie je zrejмый určitý právny dôvod vzniku záväzku, čo je takisto jedným zo základných zákonných predpokladov pre platné uznanie dlhu. V Dohode navyše nie je uvedená ani presná výška uznaného dlhu. Z Dohody vyplýva, že odporkyňa uznáva dlh pozostávajúci z istiny vo výške 2.765,79 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy (príslušenstvo bude vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára, resp. po zaplatení istiny a nákladov) a nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur. Z takto formulovaného uznania dlhu nie je možné ustáliť jeho výšku, pretože z neho nie je zrejмая výška dlžného príslušenstva. Takisto nie je zrejmé, aký je právny dôvod dlhu pozostávajúceho z nákladov na inkasné konanie vo výške 150 eur a samotného príslušenstva. Pre úplnosť súd uvádza, že aj podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pokiaľ v dohode o uznaní dlhu sa žalovaný zaviazal zaplatiť peňažnú sumu na podklade záväzkovo právneho vzťahu (zmluvy), bez toho, aby konkretizoval právnu skutočnosť, ktorá bola dôvodom jeho vzniku, tento právny úkon po obsahovej stránke (z hľadiska jeho predmetu) nemožno považovať za určitý a je potrebné ho považovať za neplatný právny úkon. Obsahom Dohody mala byť aj dohoda o splátkach dlhu, ktorá je takisto neplatným právnym úkonom, pretože je nejasná, zmätočná a uzatvorená neurčito. V tejto dohode absentuje aj taký podstatný údaj splátkového kalendára, akým je výška splátky. Ak navrhovateľ uviedol, že tento údaj nebol uvedený pre to, že chcel umožniť odporkyňi splácať dlh podľa jej možností, tak toto tvrdenie nedáva súdu zmysel. Ak by tomu tak malo byť, neexistuje žiadny racionálny dôvod neuviesť to práve v splátkovom kalendári. Okrem toho však v splátkovom kalendári nie je uvedený ani počet splátok (zrejme pre absenciu výšky splátky). Z vyššie uvádzaných dôvodov táto Dohoda nemohla vyvolať žiadne právne následky, a teda ani také, ktoré sú priaznivé pre navrhovateľa (preukázanie existencie dlhu odporkyne a následné plynutie novej desaťročnej premičacej doby), pretože uznanie dlhu nebolo platne urobené. Ide o absolútne neplatný právny úkon. Vzhľadom k dôvodom, pre ktoré súd návrh navrhovateľa zamietol, sa súd nezaoberal premičaním pohľadávky navrhovateľa voči odporkyňi (keďže žiadna neexistuje) a argumentáciou navrhovateľa, resp. vedľajšieho účastníka na strane odporkyne ohľade tejto skutočnosti. Rovnako tak aj okolnosťami ako došlo k splatnosti dlhu z úverovej zmluvy (či odstúpením od zmluvy, vyhlásením mimoriadnej splatnosti, alebo inak), resp. k zániku zmluvného vzťahu. Rozhodnutie o náhrade trov konania odporkyne a vedľajšieho účastníka na jej strane súd prvého stupňa odôvodnil podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že odporkyňa bola v konaní plne úspešná ale vzhľadom k tomu, že odporkyňa si v konaní právo na náhradu trov konania neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne trovy konania ani nevyplývajú, súd odporkyňi náhradu trov konania nepriznal. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka súd uviedol, že právne postavenie vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní, teda procesné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka sú v Občianskom súdnom poriadku upravené v ustanoveniach § 93, § 153d, § 201. Z týchto ustanovení je zrejmé, že vedľajší účastník sa môže zúčastniť konania popri navrhovateľovi alebo odporcovi buď ak má právny záujem na výsledku konania (s výnimkou konania o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je), alebo ak ide o právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa antidiskriminačného zákona, zákona č. 305/2005 Z. z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele alebo zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Pre jeho právne postavenie je však najpodstatnejšie, že ustanovenie § 93 ods.4 Občianskeho súdneho poriadku mu priznáva rovnaké práva a povinnosti aké má účastník. V konaní však koná iba sám za seba, pričom ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že vedľajší účastník ma rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, pričom nie je zástupcom tohto účastníka, pretože koná iba za seba. Jeho procesné úkony sú tak iba jeho úkonmi, avšak tieto úkony majú v konaní rovnaké právne následky, ako keby ich uskutočnil účastník, na strane ktorého v konaní vystupuje. Občiansky súdny poriadok potom v ustanoveniach § 153d a § 201 špecifikuje procesné postavenie vedľajšieho účastníka, a to v prípadoch práva na podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. V týchto prípadoch právo vedľajšieho účastníka obmedzuje tak, že právo podať odvolanie má iba v prípade, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom

a vedľajším účastníkom. Logickým argumentom a contrario možno vyložiť, že pri ostatných, zákonom inak pre vedľajšieho účastníka neupravených procesných právach a povinnostiach, má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastníci konania. Žiadne iné ustanovenie v Občianskom súdnom poriadku, ktoré by upravovalo odlišné postavenie vedľajšieho účastníka neexistuje. Naopak, zákon celkom jasne ustanovuje, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Právny názor, ktorého dôsledkom je limitácia práv, ale i povinností vedľajšieho účastníka, nemá oporu v žiadnom z ustanovení zákona. Výklad noriem, ustanovení zákona súdom, nemôže byť v rozpore so samotným znením ustanovení zákona. V opačnom prípade by súd prebral na seba úlohu normotvorcu, ktorým nie je. Zhrnúc vyššie uvedené platí, že ak má účastník právo na náhradu trov konania, také isté práva má aj vedľajší účastník. V danej veci, ak má odporca právo na náhradu trov konania, má toto právo aj vedľajší účastník na strane odporcu. Ďalšou právnou otázkou, ktorou sa súd zaoberal v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka je otázka, či právne zastúpenie vedľajšieho účastníka, ktorý je združením na ochranu spotrebiteľa, je účelné. Túto skutočnosť musí pri rozhodovaní o trovách konania súd vždy posúdiť. Podstatou existencie vedľajšieho účastníka na strane odporcu je ochrana práv spotrebiteľov. Vedľajší účastník bol založený za týmto účelom a za týmto účelom aj existuje. Vedľajší účastník je zo svojej podstaty odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľa, ktorého ďalšie odborné zastupovanie nie je možné chápať ako účelné. Je samozrejmé, že relevantnú, skutočnú ochranu práv spotrebiteľov môže poskytovať len odborne vzdelaný personál, znalý všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov. Suplovať plnenie tejto úlohy udelením plnomocenstva advokátom v občianskom súdnom konaní sa preto súdu javí ako účelové. Podľa názoru súdu tak právne zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v tomto konaní nebolo účelné. V danom konkrétnom prípade vedľajší účastník splnomocnil na svoje zastupovanie advokáta. Ten urobil v konaní, ohľadnúc od vlastného podnetu na vstup do konania, jediné podanie, a to vyjadrenie k návrhu zo dňa 28.01.2013, obsahom ktorého bola aj námietka premičania, ktoré súd v konaní ani neposudzoval. Práve po posúdení právnej náročnosti prípadu, obsahu tohto vyjadrenia a po uvážení skutkových okolností prípadu súd konštatuje, že zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v konaní nebolo účelné. Vo vyjadrení rovnako uviedol, že sa nemieni zúčastniť pojednávania a navrhuje, aby súd rozhodol v jeho neprítomnosti. Súd pripúšťa, že zastúpenie združenia ako vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní advokátom nemusí byť v každom prípade neúčelné. Malo by však ísť o právne zložitejší prípad, kedy by ani personálne vybavenie združenia na ochranu spotrebiteľa nemuselo postačovať na riadne a plnohodnotné zastupovanie združenia. Ako je uvedené aj vyššie, pri rozhodovaní o náhrade trov konania musí súd vždy posúdiť aj účelnosť vzniknutých trov, pričom na tejto skutočnosti nič nemení právo účastníka, resp. vedľajšieho účastníka dať sa v konaní zastúpiť advokátom.

Proti tomuto rozsudku do výroku III. o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne podal vedľajší účastník včas odvolanie. Žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania vrátane trov odvolacieho konania. Uviedol, že je ich cieľom, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa spotrebiteľské právne vzťahy vyčistili od nečestnosti a nemorálnosti, aby advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu nepriznania náhrady trov konania združeniu zo strany konajúcich súdov ani v úspešných konaniach. Len tak sa bude podľa jeho názoru možné celoplošne vyporiadať s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve. Ďalej uviedol, že v momente ako sa nájde efektívny spôsob činnosti združení na ochranu práv spotrebiteľov, ktoré s pomocou advokátskych kancelárií, držia krok so žalobcami - dodávateľmi, vynoria sa úvahy o nehospodárnosti, nadbytočnosti a účelovosti právneho zastúpenia združení. Pri takomto rozhodovaní súdov o náhrade trov konania, ako je to aj v tomto prípade, sa dodávateľom a vymáhačským spoločnostiam stále oplatí zahľcovať súdy na Slovensku tisícami ďalších žalôb, pričom nič neriskujú. Desiatitisíce občanov, sú v dôsledku splácania úžerníckych úverov, alebo úverov zaťažených neprijateľnými sankčnými mechanizmami, a to často z premlčaných nárokov, od trhu odstavené. Vstupom vedľajšieho účastníka zastúpeného advokátom do konania, sa navrhovateľ zrazu ocitne v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich so spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť. Účasť združenia v konaní je pre spotrebiteľa efektívna a svojou činnosťou združenie sleduje napĺňanie vysokých cieľov politiky EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľov. Ak by bola držaná línia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, znamenalo by to, že navrhovateľ je oprávnený bez sankcií uplatňovať státisíce žalôb na súdoch, proti málo informovaným spotrebiteľom a ak úspešný nebude, súd ho na náhradu trov konania nezaviazže.

Navrhovateľ sa k odvolaniu podanému vedľajším účastníkom na strane odporkyne písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku III. o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že je potrebné v tejto napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť podľa § 220 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. z týchto dôvodov:

Odvolaním vedľajšieho účastníka na strane odporkyne bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa iba vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka /výrok III./, preto odvolací súd preskúmaval iba túto odvolaním napadnutú časť rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudok súdu prvého stupňa je vo zvyšnej časti právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Z obsahu spisu je nepochybné, že po podaní návrhu na začatie konania z vlastnej iniciatívy vstúpil do konania na stranu odporkyne vedľajší účastník zastúpený na základe plnej moci advokátom. Vedľajší účastník na strane odporkyne podal súdu prvého stupňa dňa 22.02.2013 písomné vyjadrenie vo veci samej, v ktorom spochybnil uplatnené nároky navrhovateľa, poukázal na neplatnosť dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, vzniesol aj námietku premlčania a navrhol prerušiť konanie na dobu do skončenia prejudiciálneho konania vedeného na Súdnom dvore EÚ pod š. C-460/12. Súd prvého stupňa následne vec prejednal na pojednávaní a rozhodol vo veci napadnutým rozsudkom, ktorým vo veci samej návrh navrhovateľa zamietol.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia, ktorá sa uplatní v tomto prípade, je sankčná náhrada trov konania, ktoré by za iných okolností nevznikli.

Odvolací súd sa v prejednávanej veci po jej dôkladnom preskúmaní nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, ktorý pri rozhodovaní o trovách konania síce tak, ako uvádza, správne postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p., avšak vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, na ktorého sa z hľadiska náhrady trov konania rovnako vzťahuje procesný úspech odporkyne v konaní, náhradu trov konania v konečnom dôsledku nepriznal pre ich neúčelnosť.

Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu záveru, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie je zo svojej podstaty nevyhnutne odborníkom na podporu a ochranu záujmov práv spotrebiteľov, ktorého ďalšie odborné zastupovanie nie je možné chápať ako účelné. Odvolací súd tiež nepovažoval za správnu právnu úvahu súdu prvého stupňa, v zmysle ktorej trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva aj s prihliadnutím na vyhodnotenú jednoduchosť sporu.

Pokiaľ ide o prvý argument súdu prvého stupňa, tento podľa odvolacieho súdu neobstojí. Zákom č. 384/2008 Z.z. s účinnosťou od 15. 10. 2008, ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky súdny poriadok, zákonodarca umožnil vstup do konania ako vedľajšieho účastníka i takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitných predpisov. Cieľom tejto novej právnej úpravy bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Takýmto osobitným predpisom je i zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane práv spotrebiteľa, z § 3 ods. 4 ktorého vyplýva právo spotrebiteľov združovať sa s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Združenie môže právo spotrebiteľov chrániť tým, že samo podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže zastupovať účastníka na základe plnomocenstva alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník. I keď vedľajší účastník je treťou osobou, o právach a povinnostiach ktorej sa v konaní nekoná, môže v konaní vykonať všetky procesné úkony s výnimkou úkonov, ktoré znamenajú dispozíciu s konaním alebo s predmetom konania a úkonov, ktoré učinil sám účastník. Procesné úkony vykonáva vedľajší účastník vo svojom

mene, ak však odporujú úkonom podporovaného účastníka, posudzuje ich súd po uvážení všetkých okolností. Keďže vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má právo zvoliť si i právneho zástupcu v občianskoprávnom konaní v zmysle zákonom ustanovených možností /§ 24, § 25 ods. 1 O.s.p./. V tomto smere už Ústavný súd Slovenskej republiky prijal záver, že právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana, pričom hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v článku 47 ods. 2 ústavy /súdy, iné štátne orgány, orgány verejnej správy/ majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkovi, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Právo na právnu pomoc trvá až do skončenia konania, t.j. do právoplatného rozhodnutia. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. Neúčelnosť vynaložených trov vedľajšieho účastníka nemožno pritom vyvodiť len zo skutočnosti, že ide z jeho strany o paušálne vstupy do mnohých konaní, že by mal vedieť sám poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc alebo že jeho podania sú vyhotovené vo všeobecnej rovine, keďže takéto oprávnenie mu vyplýva priamo zo zákona a vstupom do konania len napĺňal cieľ a základné poslanie svojho vzniku. Za situácie, že sa vedľajší účastník konania vo veci kvalifikovaným spôsobom vyjadril /tak ako v tomto prípade, keď poukázal na neplatnosť dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, vzniesol odôvodnenú námietku premlčania a navrhol prerušiť konanie na dobu do skončenia prejudiciálneho konania vedeného na Súdnom dvore EÚ pod š. C-460/12/, nemožno trovy vynaložené vedľajším účastníkom v tomto konaní označiť za neúčelné, neefektívne alebo nehospodárne.

Ak aj vedľajší účastník vo svojich podaniach používa opakujúce sa argumenty, vychádzajúce zo súdnej praxe, Občiansky súdny poriadok takýto spôsob obrany nevyklučuje a zároveň nemožno prehliadnuť, že druhá procesná strana v obdobných právnych sporoch na uplatnenie svojho práva používa rovnakú (takmer totožnú) argumentáciu, čo je odvolaciu súdu známe z úradnej činnosti. Okrem uvedeného je samotnú účelnosť trov podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať aj vo väzbe na výsledok sporového konania, ktoré pre odporkyňu po intervencii vedľajšieho účastníka dopadlo v konečnom dôsledku úspešne.

Odvolací súd konštatuje, že nepriznanie trov vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ako správne konštatoval vedľajší účastník vo svojom odvolaní, znamená porušenie princípu rovnosti zbraní v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ je prípustné, aby samotný navrhovateľ bol právne zastúpený v konaní, ktoré podľa názoru súdu prvého stupňa nespĺňa znaky právne zložitejšieho prípadu a v prípade svojho procesného úspechu by mu bola priznaná náhrada trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, môže si aj vedľajší účastník na strane odporkyne, vychádzajúc z § 93 ods. 4 O.s.p., zvoliť právneho zástupcu, ktorý ho bude v konaní zastupovať a ktorému pri splnení zákonných predpokladov rovnako prislúcha právo na náhradu trov právneho zastúpenia, ak tu nie sú iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, pričom takéto iné okolnosti v prejednávanej veci odvolacím súdom zistené neboli.

Preto odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku III. o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka tak, že zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov prvostupňového konania v sume 500,77 eur, pozostávajúcich z tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby á 200,82 eur /prevzatie a príprava zastúpenia; písomné vyjadrenie vo veci samej/, dvoch režijných paušálov /7,63 eur za úkon prevzatie a príprava zastúpenia a 8,04 eur za úkon písomné vyjadrenie vo veci samej/ a 20 % DPH zo súčtu tarifných odmien a režijných paušálov /83,46 eur/.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., kedy vedľajšiemu účastníkovi, ktorý bol v odvolacom konaní procesne úspešný a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnil, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému navrhovateľovi vo výške 130,14 eur, pozostávajúca z tarifnej odmeny za úkon právnej pomoci - odvolanie do výroku o náhrade trov konania v sume 100,41 eur, režijný paušál za tento úkon v sume 8,04 eur a 20 % DPH zo súčtu tarifnej odmeny a režijného paušálu /21,69 eur/.

Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka boli vypočítané podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z., konkrétne tarifná odmena za úkony - prevzatie a príprava zastúpenia a písomné vyjadrenie vo veci

samej podľa § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky, tarifná odmena za odvolanie podľa § 13a ods. 2 písm. b) v spojení s § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky /odmena vo výške 1/2 základnej tarifnej odmeny/, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre rok, v ktorom bol úkon právnej pomoci vykonaný a daň z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky. Povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania uložil odvolací súd navrhovateľovi k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.